

FIONA DAVIS

ADRESA

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Pentru Caitlin, Erin și Lauren

CAPITOLUL UNU

Londra, iunie 1884

Când a văzut un copil clătinându-se pe pervazul unei ferestre de la camera 510, tot universul Sarei s-a prăbușit.

După ce trusesese câțiva ani ca îngrijitoare și se ridicase treptat, îndeplinind alte munci, Sara fusese promovată doar cu o lună în urmă drept șefă a cameristelor de la hotelul Langham¹ din Londra. Una dintre îndatoririle ei principale era să țină cameristele în frâu, căci toate erau doar niște copile fără prea multă minte. În loc să curețe camerele, ea le găsea adesea hlizindu-se pe holuri sau flirtând cu băieții care serveau ceaiul sau aduceau flori.

În dimineața aceea, tocmai fusese chemată în biroul administratorului și certată că nu era suficient de aspră cu subalternele sale.

— Ești prea moale și prea tânără pentru acest post, i-a spus domnul Birmingham de după biroul său masiv de nuc, care, în ciuda picioarelor foarte subțiri și elegante, arăta cam ca un vapor mai mic.

Cum împlinise de curând treizeci de ani, Sara nu se simțea nicidecum tânără și nici nu se comportase vreodată ca atare.

1. Hotelul Langham este unul dintre cele mai mari hoteluri de lux din Londra, situat în cartierul Marylebone, în apropiere de Regent Park. Construit în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, a fost dotat încă de la început cu facilități moderne pentru epoca respectivă (apă curentă, lifturi hidraulice).

La început, când ajunsese la Langham, nu luase în seamă propunerile frivole de prietenie ale celorlalte îngrijitoare de seama ei, știind că dacă voia să avanseze repede trebuia să iasă în evidență. Și purtarea ei rece a dat roade, iar salariul mai mare a compensat binișor lipsa de prietene.

Dar pentru domnul Birmingham, căruia îi plăcea să le facă să plângă pe îngrijitoarele mai tinere, această izolare pe care Sara și-o impusese cu naturalețe nu era suficientă.

I-a făcut semn să ia loc, dar de îndată ce s-a așezat, întreaga perspectivă a camerei s-a năruit brusc ca și cum, de când domnul Birmingham o chemase ultima dată acolo, se schimbase ceva din felul în care era aranjată mobila, sau poate că era ea atât de înfuriată că îi poruncise să vină acolo chiar când era mai înglodată în treabă încât se enervase de-a binelea. Șeful Sarei era scund și avea ghinionul ca pieptul să-i arate ca un ou de găină cu două gălbenușuri. Iar ea era mai înaltă ca el cu o palmă și ceva. Și cu toate acestea, nu se știe cum se făcea că domnul Birmingham o privea de sus de pe scaunul lui măreț ca un tron. Și-a plecat ochii pe furiș spre podea. Ultimii zece centimetri ai picioarelor scaunului aveau altă culoare decât restul. Asta însemna că le înălțase.

Când și-a ridicat din nou ochii spre el, omul s-a înfoiat ca un cocoș, vădit iritat că băgase de seamă.

— Îmi cer scuze, domnule Birmingham, a spus ea, foindu-se pe scaun. O să fiu mai aspră cu fetele.

— Dacă îți fac probleme, plesnește-le. Și, chiar mai bine, trimite-le la mine și-am să te scutesc eu de treaba asta, a spus el, umezindu-și buzele.

Așa! Își închipuia cât de mult i-ar fi plăcut să facă una ca asta.

— Mai doriți ceva?

— Nu, doamnă Smythe. Hai, pleacă de-aici!

Îi venea încă greu să se obișnuiască să i se spună „doamnă”. Ce ciudat era că o promovare îi adusese nu numai un salariu

mai decent, ci și o nouă formulă de adresare, care nu avea nici o legătură cu faptul că era sau nu căsătorită. Unei șefe a cameristelor nu puteai să i te adresezi cu „domnișoară“. Nu se cuvenea. Fetele abia începeau să se deprindă să i se adreseze cu numele întreg, iar ea trebuia să fie mai fermă și în această privință. Nu se făcea ca domnul Birmingham să le audă că o strigau pe numele mic: Sara. Atât i-ar mai fi trebuit.

În acea după amiază cumplit de caldă din iunie, după ce controlase toate culoarele și subsolul, ca să pună capăt oricăror încercări ale personalului de a-și pierde vremea la palavre, s-a retras în biroul ei de la etajul al șaselea, ca să verifice chitanțele primite de la spălătorie. Simțea nevoia să-și tragă sufletul după câte priviri aspre le aruncase fetelor, o durea fața de cât se încruntase. Singura fereastră a încăperii era deschisă larg ca să poată intra orice adiere, dar nu se mai răcorea cu nici un chip. Toată ziua, aerul fusese îmbăcșit și umed, făcând ca hotelul să arate – și să miroasă – cam ca o seră de la Kew Gardens¹. O mișcare a perdelei a făcut-o să se ridice de la birou cu speranța că s-ar fi putut anunța vreo furtună în după amiaza aceea.

Spre dezamăgirea ei, cerul era albastru tulbure. A privit spre curtea hotelului și la un etaj mai jos i-a atras atenția ceva, ca o străfulgerare, o mână dolofană care se agăța cu degetele de marginea unui pervaz. Apoi s-a ivit și celălalt braț agățându-se la fel, urmat de un căpșor ascuns printre bucle aurii. Fetița avea în păr o fundă de catifea care i se strâmbase spre spate. Sarei i s-a oprit respirația. De bună seamă că o să apară imediat cineva care să tragă copilul înapoi în cameră.

Fetița s-a căznit să se ridice pe pervaz și a rămas acolo nemișcată o clipă, privind atentă în jos. Sara s-a rugat în sinea ei să nu pățească ceva. Dacă ar fi strigat, ar fi putut să o sperie și să o facă să se aplece și mai mult. Și tot nu apărea nimeni.

1. Grădina Botanică Regală din sud-vestul Londrei.

Apoi a văzut îngrozită cum s-a ivit și un picior, proptindu-se pe pervaz. Fetița se urca pe fereastră, atrasă poate de aerul mai răcoros de afară, să scape de zăpușeala din cameră.

Nu era timp de pierdut. Sara a țâșnit afară din birou și-a rupt-o la fugă pe culoar, ținându-și cu o mână mănunchiul de chei care-i atârna prins în talie. Și-a ridicat fusta mult mai sus decât se cuvenea și s-a năpustit în jos pe scări, cu ochii ațintiți înainte, ca să nu se împiedice și să alunece pe marmura lustruită. La etajul al cincilea, a trecut în goană pe lângă un domn și o doamnă care ieșeau din lift și a bolborosit iute o scuză, fără să se oprească. Apoi a luat-o la stânga și a străbătut în goană culoarul ce părea că nu se mai sfârșește până la camera 510. Nu a bătut la ușă, căci ar fi putut speria fetița, iar în situația de față nu mai avea nici o importanță dacă dădea buzna peste cineva, încălcând regulile hotelului.

Cheia s-a răsucit cu ușurință în broască și ușa s-a deschis. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii, fetița se afla acum în picioare pe pervaz, cu fața în afară, ținându-se cu o mână de tocul ferestrei. Trebuie să fi avut vreo trei ani. Dar de ce era singură?

Walter, unul dintre hamali, și Mabel camerista de pe acel etaj, au apărut și ei în goană, abia răsuflând. Probabil că o porniseră după ea, dându-și seama că se întâmplase vreo nenorocire.

Sara a întins mâna ca să-i împiedice pe Mabel și pe Walter să intre în cameră.

— Șșșșt... nu vrem să o facem să-și piardă echilibrul.

— Dar unde e dădaca ei? a întrebat Mabel în șoaptă. E cineva în dormitor?

— Nu știu, a spus Sara, pășind în cameră pe vârful picioarelor, ca și cum podeaua ar fi putut să se prăbușească în orice clipă.

Covoarele groase făceau să nu i se audă pașii. Pe măsură ce înainta, și-a dat seama că fetița cânta de una singură. Un cântec de leagăn despre un copilăș care se legăna într-un copac.

Fetița a întors capul și a rămas cu ochii pironiți la Sara. Buzele ei rumene i s-au deschis și ochii i s-au rotunjit.

Sara i-a întins o mână, cu palma în sus și a început și ea să fredoneze ușor cântecelul de leagăn. Fetița a râs la început, dar apoi, cu nestatornicia specifică vârstei, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mama! a strigat ea, scuturând din cap.

Sara nu a îndrăznit să se miște mai departe, simțind că o dor mușchii de încordare, de efortul de a se stăpâni să nu se repeadă la ea. O adiere de vânt i-a răvășit buclele fetei, dezechilibrând-o ușor. Dacă ar cădea pe spate înăuntrul camerei ar putea să o prindă în brațe înainte de a ajunge jos.

Dar fetița s-a balansat în partea cealaltă și mâna i-a alunecat de pe tocul ferestrei. Ce unghii mititele, ce degete micuțe!

Sara s-a năpustit înainte și a apucat poala umflată a rochiei fetei, trăgând-o din răputeri. Țipând, fetița s-a desprins de pe pervaz și au căzut amândouă într-o învălmășeală de mâini, picioare și jupoane, fetița aterizând direct în poala Sarei.

Copila s-a răsucit și a privit-o, clipind uimită. Sara era convinsă că o să înceapă să țipe din nou, dar ea și-a reluat cântecelul, în timp ce ridica o mână ca să o mângâie pe Sara pe obraz.

— Grozav! Ați prins-o la timp! a spus Walter în timp ce se repezea împreună cu Mabel să-i dea o mână de ajutor.

— Credeți că s-a lovit? a întrebat Sara.

— Nu, nici vorbă! V-a căzut în brațe. Dar dumneavoastră ați pățit ceva?

Mabel a luat fetița în brațe, în timp ce Sara se ridică ajutată de Walter. Își aranjă rochia și-și frecă șoldul pe care avea să apară fără îndoială o vânătăie serioasă până a doua zi, când în prag a apărut o femeie înaltă și slabă.

— Dar ce Dumnezeu se întâmplă aici? s-a răstit femeia care ținea de mână o fetiță cu câțiva ani mai mare decât cea pe care o ținea Mabel în brațe.

Sarei i-a venit în minte imediat numele din registrul de oaspeți: (onorabila) doamnă Theodore Camden. Împreună cu cei trei copii, soțul și un mic grup de servitori. Domnul Birmingham îi indicase să aibă grijă să le îndeplinească orice dorință și nevoie, căci doamna era fică de baron.

— Copilul se afla pe marginea ferestrei și noi am readus-o înăuntru, a spus Sara, făcând un pas înainte.

— Mai bine zis, i-am salvat viața, a spus Walter. Doamna Smythe, aici de față, a sărit și a tras-o înăuntru la țanc.

Parcă înțelegând emoția puternică a adulților din jurul ei, fetița s-a pus pe plâns. Femeia s-a repezit și a luat-o din brațele lui Mabel, strângând-o tare la piept. Când i s-a mai domolit plânsul, doamna Camden și-a ridicat privirile spre ei, de parcă îi vedea atunci pentru prima dată.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. Dar unde e dădaca?

O tânără cu înfățișare ștearsă și-a făcut apariția în încăpere, de parcă aștepta să fie chemată.

— Da, doamnă? a izbucnit ea, total nedumerită.

— Unde ai fost, domnișoară Morgan? Lula era să moară căzând pe fereastră din pricina absenței dumitale!

— Cum așa? s-a mirat fata, uitându-se uimită la cei din încăpere. N-am ieșit decât pentru un minut-două, să duc o carte poștală la recepție. Am crezut că domnul Camden e aici în cameră, a urmat ea trăgănat, de parcă ar fi încercat să-l facă să apară de undeva.

— Dar dumneata trebuia să stai aici să supraveghezi copiii.

Fetița și-a vârât capul în pieptul mamei și s-a pus din nou pe plâns.

— Și Luther unde e?

Doamna Camden s-a năpustit în camera de alături, urmată de toți cei prezenți. Un băiat, cam de aceeași vârstă cu Lula, dormea dus în patul uriaș, cu buclele umede lipite de cap.

Stând lângă doamna Camden, Sara simțea și spaima, și ușurarea cum ieșeau din trupul acesteia, precum undele de șoc de

după un cutremur. Dădaca a luat-o pe Lula din brațele ei și a început să o liniștească, ferindu-se de privirile stăpânei sale.

Ce cumplit ar fi fost dacă se întâmpla ceva! Doi copii mici lăsați singuri cu o fereastră larg deschisă. Era de neînchipuit. Sara s-a întors către doamna Camden. Femeia avea un profil bine conturat, era blondă, doar genele dese ce-i înconjurau ochii căprui erau negre. La Langham Sara întâlnise nenumărați aristocrați, toți având același fel de a se mișca în lume, cu convingerea că li se poate îndeplini orice dorință. Rareori se întâmpla să-l vadă pe vreunul într-o situație de criză.

Și-a dat seama că Walter și Mabel se aflau în spatele ei și brusc a simțit nevoia să o ajute să-și mascheze starea de spirit.

— Vă mai putem fi de folos cu altceva, doamnă Camden? a întrebat Sara.

— Nu, e suficient. Vă mulțumesc că ați salvat-o, a adăugat ea, cu trăsurile chipului înmuiate.

— Bineînțeles, doamnă, a răspuns Sara, făcându-le semn cu capul lui Walter și lui Mabel și ieșind înaintea lor din cameră.

De îndată ce a închis ușa în urma lor, Sara a răsuflat ușurată.

— A scăpat ca prin urechile acului, a exclamat Walter, frecându-și fruntea cu dosul palmei.

— Ai fost nemaipomenită, Sara... adică, doamnă Smythe, a spus Mabel.

Sara nu voia altceva decât să se ghemuiască pe jos, dar nu-și putea îngădui să fie văzută așa de subalternii ei.

— Ei, ne ajunge atâta zarvă pe ziua de azi. Înapoi la treabă! Și, Mabel, te rog să nu mai uiți să mi te adresezi cum se cuvine.

— Sigur că da, doamnă Smythe.

Sara s-a răsucit pe călcăie și a pornit-o pe culoar, mulțumită că faldurile bogate ale juponului și fustei nu lăsau să i se vadă genunchii tremurători.

*

Și până la sfârșitul zilei, ori de câte ori îi reveneau în minte întâmplările din camera 510, simțea cum i se zbate inima cu putere în piept. Dacă nu ar fi reușit să apuce copilul la timp? Dacă ar fi fost nevoită să se aplece peste pervaz, ca să vadă trupul neînsuflețit întins pe pământul tare din curte? Nu va fi cu putință să adoarmă în zăpușeala umedă din cămăruța ei din cartierul Bayswater.

Dar până atunci avea destule pe cap. Tocmai terminase de completat registrele și se pregătea să meargă să controleze pregătirea camerelor pentru seară, când la ușa biroului a bătut un bărbat. Și-a dat seama că era un bărbat după cât de tare și sec a ciocănit. Degetele cameristelor abia se auzeau când atingeau ușa, parcă scuzându-se că o deranjează, dar bărbatii – ca domnul Birmingham sau îngrijitorul – nu se sinchiseau de asta. S-a ridicat și a deschis ușa, așteptându-se să-l vadă pe domnul Birmingham, care să fi urcat în mod excepțional scările până acolo ca să o certe că a provocat o scenă cu oaspeții. Dar în locul lui, un chip necunoscut o privea de sus. Dându-și seama de stânjeneala ei, bărbatul a făcut un pas înapoi.

— Doamna Smythe?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Se vedea că era un oaspete din hotel, îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, cu un joben de mătase sub braț.

— Mă scuzați că vă deranjez, a început el, ștergându-și fruntea cu o mână uriașă. Cum de rezistați aici, pe căldura asta insuportabilă?

— Din fericire se întâmplă foarte rar.

— Cred că dumneavoastră mi-ați salvat astăzi fiica, pe Lula. Voiam să vă mulțumesc personal. Mă numesc Theodore Camden.

Avea un accent american și o voce caldă, de tenor.

Sara i-a arătat scaunul din fața biroului, invitându-l să se așeze. În ciuda corpolenței sale, bărbatul se mișca cu o grație

neășteptată. După normele obișnuite, nu avea nici o trăsătură frumoasă. Capul îi era mic, spre deosebire de umerii lați, iar ochii prea apropiați de nasul ciudat. Dar una peste alta, avea o prezență atrăgătoare. Ea s-a așezat, cu ochii plecați, închizând registrul ca să-și facă de lucru să nu îl privească prea insistent.

— Mă bucur că nu a pățit nimic. E bine, nu-i așa? a întrebat ea, și în minte i-a revenit imaginea fetei care plângea de mama focului.

— Da, i-am dat o felie de tort Battenberg¹ și-a uitat imediat toată pățania, a spus el, chicotind, după care o undă de îngrijorare i-a umbrat chipul. Nu știi ce s-ar fi întâmplat dacă nu ați fi ajuns acolo la timp. Gemenii noștri, Lula și Luther, fac numai boroboațe.

— Mai bine să nu ne mai gândim la asta.

Sara nu știa ce să facă. Nu mai primise un oaspete al hotelului în biroul ei înghesuit, iar el era atât de înalt, încât aproape că ocupa tot locul.

— Dar cum de ați știut ce se întâmplă?

Domnul Camden s-a lăsat pe spătarul scaunului, punându-și pălăria în poală. Nu părea că își dădea seama cât de nepotrivit era să se afle acolo împreună, chiar dacă ușa era deschisă, în așa fel încât să nu se dea de bănuț ceva neobișnuit. Părea chiar să-i placă acea situație, pe când celor mai mulți dintre oaspeți nici nu le-ar fi trecut prin cap să aibă de-a face cu personalul hotelului.

— De la fereastra mea se vede spre camera dumneavoastră și, când m-am ridicat să respir puțin aer curat, am văzut-o urcându-se pe fereastră.

— Fata aceea trebuia să vadă de gemeni cât timp era plecată doamna Camden. Nu e nevoie să vă mai spun că am dat-o afară imediat.

1. Prăjitură din bucăți de pandișpan colorat diferit, învelită în marțipan.